

Uchwała

Kręgu Instruktorów Harcerskich im. Andrzeja Małkowskiego
w Krakowie
z dnia 14 września 1982 r.

Gdy przed dwoma laty podejmowaliśmy w Krakowie instruktoracki ruch odnowy w harcerstwie cele, jakie nam przyswlecały, były jasne i wyraźne: pragnęliśmy powrotu harcerstwa do szczytnych tradycji, odbudowy moralnego oblicza ruchu, jego wiarygodności i zaufania w społeczeństwie, wychowywanie harcerek i harcerzy w duchu prawdy, uczciwości, tolerancji i braterstwa.

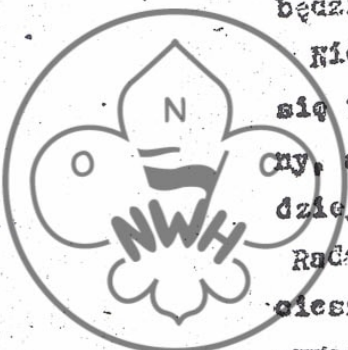
Dla realizacji tych właśnie celów połączyliśmy się z innymi podobnie, jak my, myślącymi i działającymi środowiskami instruktorackimi w Polsce - tworząc wspólną platformę naszej pracy: Porozumienie Kręgów Instruktorów Harcerskich im. Andrzeja Małkowskiego - i Radę tego Porozumienia.

Z perspektywy tych dwóch lat widzimy, iż kamieniami milowymi naszego ruchu - w który środowisko krakowskie wносиło swój istotny wkład - były takie akcje i inicjatywy, jak Ekot 70-lecia Harcerstwa we wrześniu 1981 w Krakowie, Pogotowie Zimowe Harcerek i Harcerzy, odbudowywanie tradycyjnej metodyki harcerskiej z jej systemem stopni i sprawności, walka o nadanie właściwych - sprawdzonych klubnie przez wiele pokoleń harcerskich w Szarym Szeregami na omale - treści Przyrzeczeniu i Prawu Harcerskiemu. Nie wszystkie nasze zamierzenia - jakim dawaliśmy wyraz w naszych dokumentach, uchwałach i wystąpieniach - udało się w ciągu tych dwóch lat zrealizować, tym niemniej staraliśmy się zmierzać do realizacji celów, jakie sobie stawialiśmy, cierpliwie i konsekwentnie, z nadzieją na urzeczywistnienie w przyszłości.

W warunkach, jakie powstały po 13 grudnia 1981 roku nie zaprzestaliśmy bynajmniej naszej działalności - mając nadzieję, iż dalszy proces odnowy w ZHP, zgodnie z zapowiedziami władz Związku nadal będzie kontynuowany.

Niestety, ostatnie miesiące wykazały, iż nadzieje nasze okazały się tu płonne: ruch odnowy harcerstwa został radykalnie zahamowany, a do głosu doszły praktyki, przypominające najsmutniejsze karty dziejów ruchu harcerskiego w Polsce.

Rada Porozumienia KIHAM - nasz w pełni demokratycznie wybrany i cieszący się całkowitym naszym zaufaniem - organ przedstawicielski zwracał uwagę Radzie Naczelnej ZHP w swym wystąpieniu z 8 maja 1982 zarówno na konkretne i udokumentowane fakty zahamowania ruchu odno-

wy w harcerstwie, jak i na pożałowania godne represje i szykany kierowane wobec tych instruktorów, przede wszystkim członków KIHAM, którzy ruch odnowy - w interesie młodzieży - pragnęli kontynuować.

Nad tą - tak ważną przecież problematyką wychowawczą i organizacyjną - najwyższy organ kierowniczy ZHP urzędujący między Zjazdami: Rada Naczelna większością głosów przeszła do porządku dziennego. Po to, aby na następnej swej sesji, w dniu 26 czerwca 1982 przejść do administracyjnymi metodami realizowanej akcji represyjnej: rozwiązano Radę Porozumienia KIHAM, anulowano jej uchwały, a członków Rady Porozumienia KIHAM, naszych przedstawicieli przedstawiono do postępowań i sankcji dyscyplinarnych - ze ich działalnością.

Mimo, iż ta smutna uchwała Rady Naczelnej przeszła tylko - jak wiadomo - bardzo niewielką liczbą głosów: opowiedziała się za nią mniej, niż jedna czwarta składu Rady Naczelnej - to jednak w ówczesnym quorum okazała się wystarczająca - i pociągnęła za sobą konsekwencje. Na następnym szym posiedzeniu, w sierpniu b.r. Rada Naczelna ZHP już wogóle do problematyki, objętej wspomnianą uchwałą nr. 31 z 26.VI.82 - nie powróciła.

W tym stanie rzeczy:

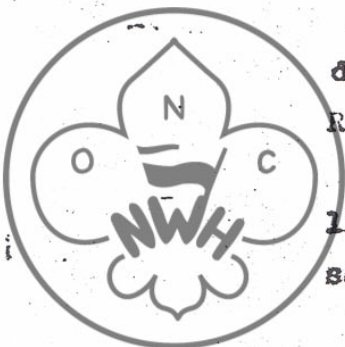
- jakkolwiek uważamy, iż współpraca naszego krakowskiego Kręgu z Komendą Chorągwi Krakowskiej ZHP układała się w zasadzie rzeczowo i pozytywnie - wobec tych wydarzeń i zjawisk o charakterze ogólnozwiązkowym, które muszą rzutować w sposób decydujący i na działalność naszego Kręgu - podejmujemy następujące **p o s t a n o w i e n i a**:

Wobec faktów świadczących o tym, iż organa kierownicze ZHP z płaszczyzny dyskusji, rozważań i porozumień - nie mówiąc już o harcerskim braterstwie i tolerancji - przeszły na płaszczyznę sankcji i represji przeciwko tym, którzy w najlepszej wierze i zamiarach pragną nadal kontynuować odnowę w ZHP - oraz dla uchronienia instruktorów-członków naszego ruchu KIHAM zwłaszcza instruktorów młodego pokolenia od represji -

- jak również wobec faktu, iż naszemu ruchowi odebrano rzecz dla nas tak ważną i podstawową, jak wspólną platformę pracy: Radę Porozumienia KIHAM -

- nie widząc możliwości dalszej naszej działalności i realizacji - w ramach Kręgu - celów i zadań odnowy, jakie przed sobą przed dwoma laty stawialiśmy -

r o z w i ą z u j e m y się, jako Krąg Instruktorów Har-

cerskich im. Andrzeja Małkowskiego w Krakowie.

x X x

Rozwiązanie przez nas Kręgu nie zwalnia nas oczywiście od dalszego wypełniania - przez każdego z nas: harcerkę i harcerza, instruktora i instruktora - naszych obowiązków, wynikających z wierności wobec etyki harcerskiej i zasad jej realizowania w życiu codziennym.

Dlatego przyłączamy się tu do słów apelu, jaki w dniu 12 września skierowali z Częstochowy instruktorzy-członkowie Rady Porozumienia KIHAM - i ufamy, iż drogi odnowy i rozwoju harcerstwa Polsce w apelu tym nakreślone znajdą w szerokich rzeszach młodzieży harcerskiej pełny oddźwięk i realizację.

Wszystkim naszym Druhom i Przyjaciołom, którzy w ciągu minionych dwóch lat okazywali naszemu Kręgowi swą przyjaźń, życzliwość i pomocy - pragniemy tu przekazać serdeczne nasze słowa podzięk.

Do zobaczenia i spotkania na harcerskich szlakach i

C z u w a j !

Instruktorzy

Kręgu Instruktorów Harcerskich im. Andrzeja Małkowskiego
w Krakowie

Kraków, dnia 14 września 1982 r.

